

Франкфуртъ а/М., отъ 1923 — преподавателъ въ Академията за църковна и училищна музика, и втори секретаръ на „Академията на изкуствата“ въ Берлинъ. Творби: 7 симфонии; „Камерна симфония“, „Небесни идилии“ и „Върховната пѣсен на любовта и смъртта“ — за хоръ и оркестъръ; по единъ квартетъ, квинтетъ, секстетъ и октетъ; кантати, хорове, пѣсни и оперитѣ: „Поетъ и свѣтъ“, „Хербертъ и Хилда“, „Дюереръ въ Венеция“ и „Сатиросъ“.

Бахметевъ, Николай Ивановичъ — руски църковенъ компонистъ, род. 1807 въ Саратовска губерния, умр. 1899, училъ частно при Бьомъ Швайнке и Шрайнеръ, и по този начинъ, макаръ и любителъ, получилъ една значителна музикална (домашна) образованостъ; подържалъ е въ имението си собственъ хоръ и оркестъръ. 1861—83 е билъ директоръ на Придворната пѣвческа капела и като такъвъ е редактиралъ „Обихода“ на капелата. Творенията му — състоящи се отъ: 9 „Херувимски“, 2 „Достойно естъ“, „Вѣрую“, „Милостъ мира“, „Отчешашъ“, „Нынѣ силы“, „Подъ твою милостъ“, „Да исправится молитва моя“, 3 концерта за 4 гласа и 7 за два хора и др. — се характеризиратъ съ свободно влизащи дисонанси и чести модуляции, но съ недостатъци въ текстово отношение: — неедновременно произнасяне на думитѣ и тѣхното често повтаряне.

Бахъ — име на много прочута музикална фамилия, произходяща отъ Тюрингия, която въ течение на два вѣка — отъ началото на XVII в. до края на XVIII в., е дала цѣла редица знаменити майстори на тоновото изкуство. Родоначалникъ на фамилията е **Файтъ Б.**, род. въ Вехмаръ при Гота къмъ 1550, който — за да запази религията си — избѣгва въ Унгария, и е билъ пекаръ въ Пресбургъ (сега Братислава — Чехословакия). Неговиятъ синъ **Хансъ**, умр. първата четвъртъ на XVII в., е билъ вече музикантъ по занятие. Най-виднитѣ представители на фамилията Б. сж:

Бахъ, Вилхелмъ Фридманъ Bach, Wilhelm Friedmann — „Халскиятъ“ Б., род. 22 ноем. 1710 въ Ваймаръ, умр. 1 юли 1784 въ Берлинъ — най-стариятъ синъ на Йоханъ Себастианъ Б. — ученикъ на баща

си, а посещавалъ и „Томасшуле“ и университета въ Лайпцигъ, изучавайки право; 1733—47 е органистъ на „Софиенкирхе“ въ Дрезденъ, после на „Мариенкирхе“ въ Хале а/С — следъ което води единъ

Вилхелмъ Фридманъ Бахъ

скитнишки животъ, пребивайки въ Лайпцигъ, Хале Брауншвайгъ, Берлинъ и др.. Б. е билъ много даровитъ, но съ особенъ характеръ натура, поради което не е могълъ да се нагажда къмъ равнището на масата. Композициитѣ му — твърде много на брой — симфонии, трио сонати, концерти и сонати за 1 и 2 пиана, а също — фантазии, сюити и фуги за пиано и за органъ, кантати и др. — сж въ по-голямата си частъ въ ръкописи, намиращи се въ Берлинската държавна библиотека, и само една незначителна частъ печатана — всички, носящи бележитѣ на една рѣзка творческа индивидуалностъ. Въ стремежа си да въведе древногръцката трагедия съ музика на сцена, той е писалъ и една опера „Лаузъ и Лидия“, която е изгубена.

Бахъ, Вилхелмъ Фридрихъ Ернстъ — Bach, Wilhelm Friedrich Ernst, род. 27 май 1759 въ Бюкебургъ, умр. 25 дек. 1845 въ Берлинъ — синъ и ученикъ на Бюкебургския Б., у-